

k roku určenému k ústnímu jednání, při němž soud vyzve stranu podle § 182 c. ř. s., by dodatečně důkazy nabídla. Někdy toho nebude ani třeba, stane-li se údaj, o němž strana opomenula důkazy nabídnouti, nesporným, nebo strana údaj odvolá. Nejde-li o formální vadu, kterou soud má odstraniti z úřadu, nastupují účinky zameškání, jestliže se strana nedostaví k ústnímu jednání a takto zmešká příležitost napravit vady (§ 399 c. ř. s.). V třetí větě prvního odstavce § 399 c. ř. s. jest stanoveno, že při vynesení rozsudku jest hleděti k výsledkům důkazů dříve provedených jakož i ke dřívějším prohlášením a udáním o skutkových okolnostech obmeškalé strany, pokud jsou dotvrzena obsahem spisů. Nelze proto přihlížeti k pouhému vylíčení skutkových okolností, o nichž nebyly nabídnuty důkazy, jak žalovaní sami správně v odvolání uvedli. Prostředkem průvodním jest i důkaz výslechem stran a, nenabídli-li žalovaní tento důkaz v žalobní odpovědi, nesměl jej soud po návrhu žalobců, aby bylo postupováno podle § 399 c. ř. s., provésti z úřadu o tvrzení žalovaných. Ostatně vývody dovolání uplatňované z toho důvodu, že nebyl proveden důkaz výslechem stran, musí zůstati nepovšimnuty již proto, že žalobci v odvolání neuplatňovali jako vadnost řízení, že tento důkaz nebyl proveden soudem první stolice, a nemohou doháněti teprve v dovolání, co zameškali v odvolání, v němž navrhovali jen provedení důkazu svědky. Poukaz žalovaných na rozhodnutí čis. 11.714 sb. n. s. není případný, poněvadž výpověď strany vyslychané před soudem za účelem provedení důkazu má zcela jiný význam, než pouhá skutková tvrzení v podání, o nichž důkaz ani nebyl nabídnut. Z těchto důvodů není dovolání žalovaných opodstatněno, pokud s hlediska dovolacích důvodů č. 2 a 4 § 503 c. ř. s. vytýká, že soud nevyzval žalované k udání důkazů o tvrzeném posečkání, že k tvrzení tomu nepřihlížel a že o něm neprovedl důkaz výslechem stran.

Čís. 13018.

I za platnosti § 266 zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., jest vyhrazeno soudu, by rozvrhuje nejvyšší podání, zkoumal oprávněnost nároků u pohledávek daňových na přednostní uspokojení.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1933, R II 455/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou zahradu, nepřikázal soud první stolice bernímu úřadu v přednostním pořadí činžovní daň. Důvody: Berní úřad přihlásil v přednostním pořadí pohledávku za činžovní daň na rok 1931 v částce 1.057 Kč. Podle odhadního protokolu je vydražená nemovitost zahradou, z čehož vyplývá, že nepodléhá dani činžovní, a proto nelze této dani přiznati přihlášené přednostní pořadí. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Také pro veřejné orgány, tedy i pro berní úřad v zastoupení státu platí povinnost přihlašovací podle § 210 ex. ř. a musí orgány ty nésti následky nedostatečné přihlášky pohledávek, jichž se domáhají v přednostním pořadí. V souzeném případě neplyne ani z přihlášky,

že prodávaná zahrada jest jako příslušenství domu zavázána za požadovanou činžovní daň. Tato skutečnost neplynula ani z obsahu exekučního spisu ani nebyla za exekučního řízení přivedena na přetřes, ani tvrzena, zejména nikoliv v odhadním protokolu, takže ze spisů nejsou zjevné podmínky pro posuzování závaznosti zahrady na činžovní daň. Jest sice správné, že podle § 265 zákona ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. předepíše finanční úřad daň platebním výměrem, ze kterého se lze odvolati k finančnímu úřadu druhé stolice. Předpisy tohoto zákona nejsou však zrušena ustanovení exekučního řádu o povinnosti soudu zkoumati, zda má daň býti v přednostním pořadí přikázána z nejvyššího podání. Nelze přehlížeti, že se v souzeném případě požaduje činžovní daň z prodaného objektu, který jest zahradou, a že na zahradu nelze svaliti činžovní daň jako na samostatnou vložku knihovny. Proto sdílí rekursní soud názor prvního soudu, že v souzeném případě jest soudu rozhodnouti o přikázání činžovní daně.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurent se cítí stížena napadeným usnesením proto, že mu nebyl z nejvyššího podání přikázán nedoplatek činžovní daně za rok 1931, leč stěžuje si neprávem. Podle vývodů dovolacího rekurenta nesměl se prý rekursní soud zabývatí otázkou, zda-li prodaná nemovitost za účtovanou činžovní daň ručí čili nic (§ 265 zákona čís. 76/27 o přímých daních), neboť o tom rozhodovati jsou prý výlučně povolány finanční úřady (odst. první, první věta § 266 zákona čís. 76/27) a ana činžovní daň byla řádně přihlášena a odpor proti ní nebyl vznesen, měl prý soud činžovní daň bez dalšího přikázati. O odporu byl by prý povolán rozhodnouti nikoli soud, nýbrž, jakž tomu při odvolání proti platební výzvě (§ 266 uvedeného zákona), finanční úřad. S těmito vývody dovolacího rekurenta a s jeho stanoviskem, že soud se otázkou ručení za nedoplatek činžovní daně zabývatí a ji řešiti neměl a že bylo činžovní daň přikázati, nelze souhlasiti. Platební výzvu podle první věty, prvního odstavce § 266 zák. o přímých daních nelze stotožňovati s přihláškou při exekučním prodeji a s přihláškou v konkursním nebo vyrovnacím řízení, a řízení o platební výzvě před finančními úřady v § 266 zák. o přímých daních stanovené nemá při exekučním prodeji a při konkursu nebo vyrovnání místa. Platební výzvou, kterou se uplatňuje ručení podle § 266 zák. čís. 76/27 a opravným řízením o ní, určuje se jen ručení a jeho rozsah proti novému držiteli zavazeného objektu a má výzva ten účinek, že nový držitel musí pro nedoplatky daní, za něž objekt ručí a na něž výzva zněla, snášeti na onen objekt exekuci. O pořadí, najmě o přednostním právu zástavním pro nedoplatky daní není platební výzvou rozhodnuto. Podle druhé věty prvního odstavce § 266 zák. o přímých daních není třeba platební výzvy, jde-li o konkursní nebo vyrovnací řízení proti ručiteli neb o exekuční prodej zavazeného objektu. Ručení se tu uplatní přihláškou. Pokud jde o exekuční prodej, jakž tomu v projednávaném případě, uplatní se ručení přihláškou podle §§ 172, 210 ex. ř. Co se dalšího řízení při exekučním prodeji týče, nemělo, soudě

podle motivů k zákonu čís. 76/27 (tisk. 1000 str. 454) na posavadních normách podstatně nic býti změněno. Platí tedy exekuční řád. Podle něho je soud povolán, by nejvyšší podání rozvrhl (§§ 214, 216 a násl. ex. ř.), to jest, by mezi účastníky o zástavních a jiných právech věcných, nevyjímaje daně a práva zástavní jim příslušející, rozhodl. Náleží proto soudům při rozvrhu zkoumati oprávněnost nároků u pohledávek daňových na přednostní uspokojení (§ 213 ex. ř.), tudíž také zkoumati, zdali předpoklady pro uspokojení v požadovaném pořadí jsou dány. K předpokladům těm náleží, pokud jde o daně v § 265 zák. o přímých daních uvedené, také ručení prodaného objektu za ony daně a soud je proto povolán a přísluší mu zabývati se i otázkou ručení podle uvedeného paragrafu a ji řešiti. Nepochybil proto rekursní soud ani první soud, když se onou otázkou u požadovaného nedoplatku činžovní daně zabýval. Ježto šlo jednak o nedoplatek z části starší než dvouletý, počítajíc zpět od příklepu, který, nejsa knihovně zajištěn, přednostního práva nepožíval, a ježto mimo to prodaná nemovitost nebyla podle spisů činžovní budovou ani příslušenstvím takové budovy, nýbrž zahradou a nezastavenou stavební parcelou, která činžovní dani nepodléhá (§ 143), tudíž za ni neručila (§ 265), nepochybil rekursní soud, když požadovaný nedoplatek činžovní daně z nejvyššího podání nepřikázal.

Čís. 13019.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

Výhrada určitého územního obvodu pro konání služeb jest podstatnou částí služební smlouvy obchodního cestujícího ve smyslu § 26 čís. 2 zák.

Lhostejno, že přijetím nového obchodního cestujícího pro týž obvod nebyl zmenšen nárok na provise, any příslušely i z obchodů ujednaných novým obchodním cestujícím.

Zaměstnanec, vystupuje předčasně ze služebního poměru, není povinen, by oznámil zaměstnavateli ihned důvod předčasného vystoupení; stačí, byl-li tu zákonný důvod v době zrušení služebního poměru a prokáže-li se teprve na soudě.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1933, Rv II 620/31.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované firmy jako obchodní cestující pro určitý územní obvod. Když žalovaná přijala pro týž územní obvod jiného obchodního cestujícího, vystoupil žalobce ze služby u žalované a domáhal se na ní žalobou, o niž tu jde, služebních požitků za výpovědní dobu. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolání žalobcovo jest oprávněno, pokud vytýká napadenému rozsudku právní mylnost (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) v tom směru, že odvolací soud v přijetí nového obchodního cestujícího žalovanou firmou pro týž